

V I Lenin

Inför stormen

En månad har gått sedan riksdumans upplösning. Det första skedet av militäruppror och av strejker, med vilka man försökt understödja de upproriska, är förbi. Här och var har överhetens nit redan lagt sig något, vilken med ”förstärkta” och ”utomordentliga skyddsåtgärder” försöker skydda regeringen mot folket. Allt tydligare framträder betydelsen av den tillryggalagda revolutionsetappen. Allt närmare sveper den nya revolutionsvågen.

Tung och svår är den ryska revolutionens väg. Efter varje uppsving, varje partiell framgång följer nederlag, blodsutgjutelse, skymfliga angrepp mot frihetskämparna från självhärskardömet sida. Men efter varje ”nederlag” blir rörelsen allt bredare, går kampen allt djupare, växer massan av de folkklasser och grupper, som drages in i kampen och deltar i den, allt större. Efter varje framstöt av revolutionen, efter varje steg framåt i den stridbara demokratins organiserande följer en verkligt rasande anstorm av reaktionen, följer ett framsteg i svarthundraelementens organiserande, växer fräckheten hos kontrarevolutionen, som förtvivlat kämpar för sin existens. Men reaktionens krafter minskas oupphörligt, trots alla dess ansträngningar. En allt större del av arbetarna, bönderna och soldaterna, som ännu i går var indifferent eller befann sig i svarthundraläget, går över på revolutionens sida. Den ena illusionen efter den andra ramlar, en i sänder faller de fördomar, som gjort det ryska folket till ett godtroget, tåligt, trohjärtat, underdånigt, allt fördragande och allt förlåtande folk.

Självhärskardömet har erhållit en hel mängd sår, men det är ännu inte slaget till döds. Självhärskardömet är från huvud till fot täckt med bindor och bandager, men livhanken sitter ännu i, det rosslar ännu och rasar till och med allt värre, ju mer blodet flyter. Men de revolutionära folkklasserna med proletariatet i spetsen utnyttjar varje andhämtningspaus till att samla nya krafter, för att tillfoga fienden alltjämt nya slag, för att med rötterna utrota asiatismens och livegenskapens fördömda kräftsvulst, som förgiftar Ryssland.

Och det finns intet säkrare medel att övervinna all slags klenmodighet, att vederlägga alla trångsynta, ensidiga och småaktigt fega uppfattningar om vår revolutions framtid än att kasta en blick på dess förflutna. Den ryska revolutionens historia är ännu kort, men den har redan tillräckligt bevisat och visat oss, att de revolutionära klassernas krafter och rikedomerna av dess historiska skaparkraft är vida större, än det förefaller under tider av vindstilla. Varje ny våg av revolutionärt uppsving medför en osynlig och nästan ohörbar anhopning av krafter för att lösa en ny och högre uppgift, och varje gång vederlägges alla kortsynta och försagda omdömen om de politiska parollerna genom explosionen av dessa anhopade krafter.

Tre huvudetapper av vår revolution har tydligt kunnat urskiljas. Den första etappen omfattar ”förtroendets” epok – epoken av masspetitioner, framställningar och förklaringar om författningens nödvändighet. Den andra etappen omfattar epoken av konstitutionella manifest, akter och lagar. Den tredje etappen betecknar början av konstitutionalismens förverkligande, riksdumans epok. Först bad man tsaren om en författning. Sedan tilltvang man sig med våld tsarens högtidliga erkännande av författningen. Nu ... nu efter dumans upplösning övertygar man sig på grund av erfarenheten om att en av tsaren skänkt, av tsarlagarna erkänd och av tsarens ämbetsmän förverkligad författning inte är värd ett ruttet öre.

Under envar av dessa epoker ser vi till en början på avantscenen den liberala bourgeoisin, bullrande, skrytsam, kalkborgerligt inskränkt och kalkborgerligt självbelåten, på förhand övertygad om sin ”förstfödsrätt”, med nedlåtande min undervisande ”lillebror” om fredlig kamp, lojal opposition och kompromiss av folkfriheten med tsarregeringen. Och varje gång har denna liberala bourgeoisin bragt vissa (höger-)socialdemokrater i förvirring och underordnat dem sina politiska paroller, sin politiska ledning. Men i verkligheten växte och

mognade i folkets djupa led de revolutionära krafterna under liberalernas politiska kannstöperi. I verkligheten var det proletärerna, som för varje gång åtog sig *lösningen* av den politiska uppgift som historien satte på dagordningen, varvid de drog med sig de framskridna bönderna, gick ut på gatan, bröt all gamla lagar och alla gamla ramar, berikade världen med nya former, metoder och kombinationer av den öppna revolutionära kampens medel.

Erinra er den 22 (9) januari. Hur oväntat för alla avbröt arbetarna med sin hjältemodiga aktion epoken av tsarens "förtroende" till folket och folkets till tsaren! Och hur lyfte de inte med en gång hela rörelsen till en ny, högre nivå! Och ändå var ju den 22 (9) januari till det yttre ett fullständigt nederlag. Tusentals slagna proletärer, orgier av våldsåtgärder, Trepovregimens åskmoln över Ryssland.

Liberalerna fyllde återigen avantscenen. De anordnade glänsande kongresser, effektfulla deputationer till tsaren. De klamrade sig med båda händerna fast vid den allmosa, som slängdes åt dem: bulyginska duman. Likt hundar, som fått syn på en fet bit, började de redan morra åt revolutionen och uppmanade studenterna att studera och inte syssla med politik. Och bland revolutionsanhängarna fanns det klenmodiga, som började säga: Låt oss gå in i duman, efter "Potemkins" kuvande är ett väpnat uppror hopplöst, efter fredsslutet är en kampaktion av massorna osannolik.

Återigen var det proletariatets revolutionära kamp ensam förbehållet att verkligen lösa nästa historiska uppgift. Manifestet, som utlovade en författning, avtvingades tsaren genom den ryska generalstrejken i oktober, Bönderna och soldaterna började hämta nytt livsmod och i arbetarnas spår sträva till friheten och ljuset. Det inträdde några korta frihetsveckor, men efter dem kom veckor av pogromer, av svarthundradenas djuriska raseri, en fruktansvärd skärpning av kampen, en oerhört blodig hämnd mot alla dem, som gripit till vapen för att försvara de friheter man tillkämpat sig av tsaren.

Rörelsen hade återigen lyfts till en högre nivå, men till det yttre följde ånyo ett fullständigt nederlag för proletariatet. Rasande våldsdåd, överfyllda fängelser, otaliga avrättningar, nedrigt tjut av liberalerna, som avsvurit sig upproret och revolutionen.

Den lojala liberalismens kalkborgare fyller återigen avantscenen. De pressar ut kapital med hjälp av böndernas sista fördom, deras tro på tsaren. De försäkrar, att Jerikos murar skall falla för demokratins valseger. De anger tonen i duman och börjar ånyo gentemot proletariatet och de revolutionära bönderna bete sig som mätta bandhundar mot "tiggare".

Dumans upplösning gjorde slut på den liberala hegemonin, som bromsat revolutionen och hållit den nere.

Bönderna hade lärt mest av duman. De vinner nu genom att de förlorar de skadligaste illusionerna. Och hela folket har blivit ett annat efter den erfarenhet det haft med duman. Den förestående uppgiften bedömes konkretare, tack vare missödet med folkrepresentationen, vid vilken många fäst alla sina förhoppningar. Duman har hjälpt till att noggrannare mäta krafterna, den har åtminstone sammansvetsat vissa element av folkrörelsen, den har i verkligheten visat, hur de olika partierna handlar, den har synnerligen pregnant visat alltjämt nya massor den liberala bourgeoisins och böndernas partimässiga fysionomi.

Kadeternas avslöjande, trudovikernas sammanslutning – det är en av dumaperiodens viktigaste vinningar. Kadeternas förljugna demokrati har dussintals gånger brännmärkts i själva duman och därtill av personer, som var beredda att tro på kadeterna. Den gråa ryska bonden har upphört att vara en politisk sfinx. Trots all inskränkning av valfriheten har han förmått att hävda sig och skapat trudovikens nya politiska typ. Härefter kommer de revolutionära manifesten att undertecknas inte endast av organisationer och partier, som utformats under loppet av årtionden, utan också av trudovikgruppen, som uppstått under

loppet av några veckor. Den revolutionära demokratin har berikats med en ny organisation, vilken självfallet delar många illusioner, som är utmärkande för småproducenten, men som i den nuvarande revolutionen utan tvivel ger uttryck åt strävan till skoningslös masskamp mot det asiatiska självhärskardömet och de feodala godsägarnas jordinnehav.

Den erfarenhet, som de revolutionära klasserna vunnit av duman, har sammansvetsat dem starkare, fört dem närmare varandra och gjort dem dugligare till den allmänna stormen. Självhärskardömet har erhållit ytterligare ett sår. Det är ännu mera isolerat. Det står ännu hjälplösare inför de uppgifter, vars lösning vida överstiger dess krafter. Och hungern och arbetslösheten ökar alltjämt. Allt oftare flammor bondeupproren upp.

Sveaborg och Kronstadt har visat militärens stämning. Upproren har kuvats, men upproret lever, vidgas och växer. Till strejken för understöd åt de upproriska anslöt sig en hel del svarthundraelement. Denna strejk inställdes av de framskridna arbetarna, och däri gjorde de rätt, ty strejken blev till en demonstration, medan det verkliga läget krävde en väldig och beslutsam kamp.

De framskridna arbetarna har uppfattat ögonblicket riktigt. De har snabbt ändrat en felaktig strategisk aktion och sparat krafter för den kommande kampen. De har instinktivt förstått nödvändigheten av en strejk som går över i uppror, och det skadliga i en demonstrationsstrejk.

Av allt att döma är stämningen i stigande. Ett nytt utbrott är oundvikligt och måhända inte så långt borta. Arkebuseringarna i Sveaborg och Kronstadt, straffexpeditionerna mot bönderna, hetsen mot trudovikernas dumamedlemmar – allt detta endast underblåser hatet, väcker beslutsamhet och målmedveten kampberedskap. Mera djärvhet, kamrater, mera tro på de revolutionära klassernas kraft, vilka blivit rikare på nya erfarenheter, och framför allt på proletariatets kraft, mera självständigt initiativ! Av allt att döma står vi inför en väldig kamp. Alla krafter måste inriktas på att göra den samtidig, koncentrerad och fylld av samma massheroism, som kännetecknat alla den stora ryska revolutionens stora etapper. Må liberalerna feigt häntyda på denna annalkande kamp bara för att hota regeringen; må dessa inskränkta kalkborgare lägga in all ”förståndets och känslans” kraft i förväntan på de nya valen – proletariatet rustar sig till kamp, går beslutsamt och modigt stormen till mötes, redo att störta sig i den hetaste striden. Vi har fått nog av de fega kadeternas hegemoni, dessa ”dumma pingviner”, som ”i skyddad klyfta döljer feigt de feta kroppar”.

”Snart skall stormen dåna!”¹

Publicerad i *Proletarij*, nr. 1, 21 augusti 1906.

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Lenin om parlamentariska val](#)

---

¹ Citat ur M. Gorkijs ”Sången om stormfågeln”. – *Red*